

Princeznovská pravidla

TRADIČNÍ
POHÁDKOVÝ
SVĚT...

... ALE ONA
NENÍ OBYČEJNÁ
PRINCEZNA.

PHILIPPA
GREGORYOVÁ

Ilustrace Chris Chatterton

princeznovská pravidla

Text copyright © Philippa Gregoryová, 2020
Illustrations copyright © Chris Chatterton, 2020
Cover design copyright © HarperCollinsPublishers Ltd., 2020
Translation © Kateřina Chocholová, 2023
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2023
All rights reserved

PRINCEZNOVSKÁ PRAVIDLA

Z anglického originálu *The Princess Rules*,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins Children's Books v roce 2020,
přeložila Kateřina Chocholová

Redigovala Iveta Poláčková

Korektury Adéla Lapáčková

Odpovědná redaktorka Kateřina Eliášová

Sazba ITEM, spol. s r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín???

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2023

Vydání první

ISBN 978-80-276-0584-2

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Princeznovská
pravidla

PHILIPPA
GREGORYOVÁ

Ilustrace

Chris Chatterton

Pro Freddieho a Sebastiana

Princezna Květuše 9

Květuše a vlci 75

Květuše a obr 153

Princezna Květuše

KAPITOLA PRVNÍ

*Květušini rodiče selžou
a neotevřou okna, aby jimi
mohl přiletět čáp a hodit
po nich miminko.*

Před nějakou dobou (to znamená, že nevím přesně kdy, ale zase tak dávno to nebylo) v zemi zvané Sedm království si král s královnou velmi přáli syna. Čekali a čekali, až jednoho dne řekla královna svému muži: „Mám pro tebe novinku. Budeme mít nádherného chlapečka!“

„A až vyroste, bude z něj král,“ odpověděl

král, který měl velkou radost. „To je ale báječné překvapení.“

Ale když se děťátko narodilo, nebyl to chlapec. Byla to holčička.

Pro krále a královnu to byl velký šok, ale protože byli urození, usmáli se a odnesli dítě vysokými dveřmi na balkon, aby mohli všem zamávat. Předstírali, že jim nevadí, že je to holčička, i když počítali s chlapečkem, a zakrátko si ji zamilovali. „Kromě toho,“ řekl král, „si bezpochyby vezme za muže hezkého bohatého prince a pak budou vládnout jeho i našemu království. U velryby!“

„Budeme jí říkat Květuše,“ prohlásila královna. „Princezna Květuše.“

I když měli zpočátku dobré úmysly, byli král s královnou strašně nedbalí rodiče. Zpackali křtiny tím, že pozvali úplně všechny, takže nikdo nebyl šíleně uražený. Nevpadly tam žádné zuřivé čarodějnice, které by na dítě uvrhly neblahou kletbu, nikdo ho neproměnil v myš. Král s královnou holčičku úplně zapomněli zamknout ve vysoké věži, aby mohl princ vyšplhat po jejích vlasech a zachránit ji, nezakázali jí příst ani ji nevarovali před ostrými jehlami. Řekli jí, že nemá běhat s nůžkami v rukou, ale to je pohádkové princezně k ničemu – to je prostě normální. Nestahovali ji do těsných šatů, aby měla tak tenoučký pas, že by ho princ mohl sevřít dvěma prsty téže ruky. Nekrmili ji otrávenými jablky a nezavřeli ji do skleněné rakve.

Královna byla mimořádně ledabylá – odmítla zemřít a zanechat dceru kruté maceše, která by ji nutila pást husy nebo sedat na uhlících.

Nechali Květuši dělat, co si zamane, a proto byla částečně jejich vina, že si princezna neosvojila Princeznovská pravidla. Namísto toho vyrostla v radostnou, hlasitou, panovačnou, šťastnou dívku, která ráno jezdila na svém koni Želíkovi a odpoledne pracovala s rodiči v královské kanceláři. Zvláště ráda odpovídala na stížnosti ohledně výdajů a zbytečnosti královské rodiny. Většinou s nimi souhlasila. „Jsme o studně rosmarílí,“ napsala ve svých šesti letech.

„Takhle to rozhodně nemůžeš poslat!“ řekl král.

„To je roztomilé,“ řekla královna a hodila dopis do koše.

Květuše kamarádila s princeznami, které studovaly Princeznovská pravidla a chovaly se přesně podle nich. Květuši se líbily jejich vlasy, zlaté a tak dlouhé! Měly i krásné oblečení – bohatě vyšíváné věrnými venkovany. Nosily nádherné boty – maličké a ručně vyrobené z hedvábí. Ale jejich dny ji k smrti nudily!

Ráno vstaly, umyly si obličej a natřely si tváře, ruce a nos. Pak nastal čas na snídani. Pily horkou vodu a někdy zelený čaj. Princeznovská pravidla hovořila o snídani jasně: „Princezny žijí ze vzduchu.“ Oblékly se a to

jim trvalo hodiny, protože nosily spodničky a tílka a sukničky, krásné šaty, a dokonce i špičaté klobouky zvané heniny. Když si to všechno navlékly, byl čas oběda.

Odpoledne byly tak unavené, že si dokázaly leda tak trhat obočí.

Večer říkaly, že se nudí.

„Co děláš ty celý den?“ ptaly se Květuše a udiveně na ni zíraly. Na koni jezdila v kalhotách a košili a ve svátek nosila sukni nebo šaty.

„Učím se, jak vládnout Sedmi královstvím, až budu velká,“ oznámila jim. „Mám spoustu nápadů.“

„Nápadů!“ Všechny byly úplně zděšené. „My nápady nemáme! My máme pravidla.“

Ale Květuše si myslela, že by každý měl bydlet v domě tak velkém, jak potřebuje. Takže rodiny se spoustou dětí nebo takové, které bydlely s přáteli, by měly mít největší domy a menší rodiny by měly mít menší domy.

„Vlastně to zní docela rozumně,“ řekla královna, která měla plné zuby utírání prachu ve sto čtyřiatřiceti královských pokojích.

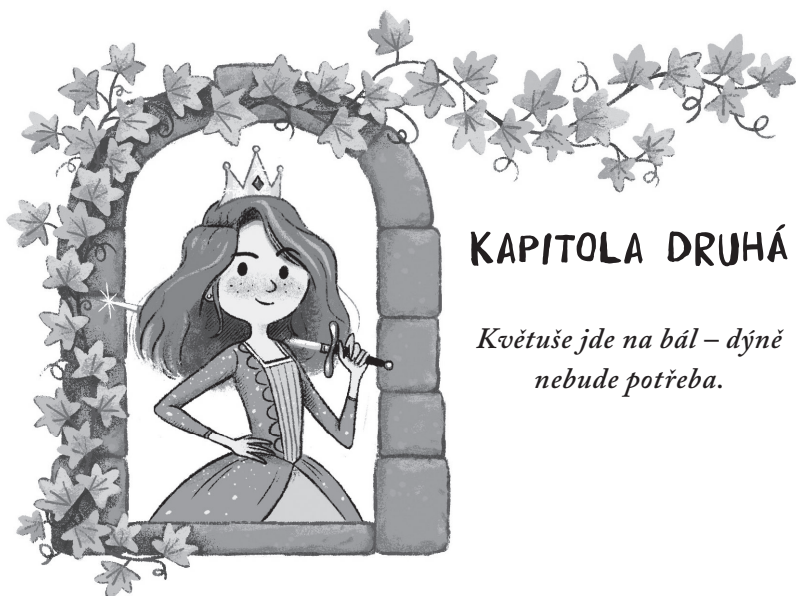
Květuše si myslela, že by každý měl dostávat plat, ať už pracuje, nebo ne. Lidé by měli být placeni za zahradničení nebo přemýšlení, za malování a běhání. Otcové by mohli zůstat doma a starat se o děti, a když by ženy chodily do zajímavých zaměstnání, vracely by se do čistých, uklizených domovů.

„To by nefungovalo,“ řekl král, kterému se nechtělo utírat prach ani v jednom nebo ve dvou, natož ve sto čtyřiatřiceti pokojích.

Květuše se zasmála a šla se projet na kánoí ve vodním příkopu. „Víš, ona vůbec není jako normální princezna,“ stěžoval si král královně. „Myslím, že jsi někde udělala něco hodně špatně.“

„Však ona si časem najde svou vlastní cestu,“ uklidňovala ho královna. „A protože se narodila a vyrostla jako princezna, časem přirozeně přijme Princeznovská pravidla. Nemyslíš?“

KAPITOLA DRUHÁ

*Květuše jde na bál – dýně
nebude potřeba.*

Jednoho dne přišla do paláce pozvánka. Na ní bylo krásným písmem s kudrlinkami napsáno *Princezna Květuše*. Byla to pozvánka na ples, který pořádal princ Kuklík v sousedním království – v Zemi hlubokých jezer. Chtěl poznat všechny princezny ze sousedních říší, aby si mezi nimi mohl vybrat nevěstu.

„Ráda bych šla,“ řekla princezna Květuše u snídaně, když pozvánka dorazila.

Král vyslal ke královně pohled, který znamenal, že má za úkol Květuši nápad rychle rozmluvit.

„Myslím, že se nebudeš bavit,“ řekla královna mile.

Květuše prohlásila, že si myslí, že se bavit bude.

Královna vrhla na krále ten pohled a on, trochu netrpělivě, protože nechtěl ranit Květušiny city, řekl: „Víš, Květuše, princ Kuklík si tě za nevěstu nevybere, protože tam budou velmi, velmi hezké princezny vyškolené v Princeznovských pravidlech. A ty jsi taková nikdy nebyla. Ani trochu.“

„Já vím,“ řekla Květuše. „Ale já tam nepůjdu proto, abych se vdala za prince Kuklíka. Chci vidět své přátele a užít si slavnost.“

„Aha,“ utrousil král. „Tak to můžeš jít. Bezpochyby. U velryby.“

A tak si princezna hodila do tašky čisté džíny a po obědě skočila do skleněného kočáru – protože v Sedmi královstvích neměli žádná auta, vlaky ani autobusy – a vyrazila na cestu, zatímco její kůň Želík klusal za ní.

Království prince Kuklíka nebylo daleko od Květušina domova a Květuše dorazila jako první. Princ pozval sto dvacet jedna princezen a Květuše čekala u brány, aby si je moh-

la všechny prohlédnout. Sto dvacet princezen vjelo dovnitř, některé v krásných kočárech, některé v menších kočárech a jedna nebo dvě na dvoukolácích. Jedna velmi chudá princezna přijela na trakaři. Některé byly velmi krásné a některé méně krásné, ale všechny si zoufale přály vdát se za prince Kuklíka. V té době neměly nic jiného na práci a Princeznovské pravidlo č. 500 (to poslední) znělo: Vdej se za hezkého prince.

Sto dvacátá první princezna, Květuše, byla jediná, která neplánovala svatbu. Přijela jen kvůli slavnosti.

„A taky kvůli jídlu!“ řekla princezna Květuše dychtivě, když uviděla hostinu.

Báječně si to užila. Byly tam hromady

dortů, tři sta různých druhů zmrzliny a čtyřicet druhů různobarevného želé. Byly tam sněhové pusinky, pizzy a párky v rohlíku. Byly tam cukrové špalky a cukrová vata. Byla tam jablka v cukru a jahodové záhonky, ze kterých jste si mohli sami trhat jahody a sníst

jich tolik, kolik jste chtěli. Květuše se opravdu dobře navečeřela.

Ale sto dvacet princezen snědlo jen kousek chleba s máslem a nic víc. Obávaly se, že si ušpiní své nejlepší plesové šaty. Obá-

